

недостъпенъ станѣ за хората. Никого не приемаше и никъдѣ не отиваше. Да погледне назадъ, да си припомни за минжлото, ни най-малко не му текнуваше. Той живѣеше само за себе и повече нищо.

Слѣдъ дълго врѣме пакъ излѣзе да обикаля архангелъ Гаврийлъ. Той изминѣ много села, много градове и най-сетнѣ дойде и въ селото на своя старъ и добъръ приятелъ. Той отиде въ старата къща на Ивана Каменарьтъ и видѣ, че пусто бѣше. Тогава попита одного на пѣтя:

— Чичо, моля ти се, кажи ми, кѣдѣ живѣе дѣдо Иванъ сега?

— Кой Иванъ, той ли, що бѣше едно врѣме каменарь?

— Да, да, той сѣщия.

— А-а-а, съ очудване прибави човѣкътъ. Той сега не е вече каменарь. Като него богатъ човѣкъ никъдѣ нѣма да намѣришъ.

— Ами кѣдѣ му е къщата?

— Ха, усмихнѣ се човѣкътъ. Ами неговитѣ къщи всѣкой съ прѣстъ ги показва. Като неговитѣ, никъдѣ нѣма да видишъ. Върви по пѣтя, иди въ града, и сами тѣ ще ти покажѣтъ, защото сѣ най-красиви и сѣ на най-богатия човѣкъ въ свѣта

— Защо?! въ града ли се прѣсели дѣдо Иванъ?!

— Да, въ града.

Упѣти се тогава архангелъ Гаврийлъ, дойде въ града, видѣ, наистина, къщи великолѣпни и потропа на вратата.

Излѣзе дверникътъ (вратарьтъ) и му рече:

— Какво искашъ, господине?